

РЕШЕНИЕ

№ 1427

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-6 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Маргарита Апостолова

при участието на секретаря Антоанета Н. Стефанова
като разгледа докладваното от Маргарита Апостолова Гражданско дело № 20221100108955 по описа за 2022 година

Образувано е по предявени от Я. А. Я. срещу Прокуратурата на Република България искиове, с **пр.кв. чл.2б, ал. 1 от ЗОДОВ**, с който се претендира осъждане на ответника за сумата от общо 120 000,00лв., обезщетение за неимуществени вреди, претърпени като пострадало лице- наследник на А. Я.ов А. и в лично качество, възникнали от продължилото извън разумните срокове за разглеждане сл.дело 1/1991год., впоследствие преобразувано в сл.дело №780-II/1998год. по описа на ВОП -София, а сега ДП №II-048/1999год. по описа на ВОП София, ведно със законната лихва върху претендираните обезщетения, считано от 24,08,2019год. до изплащане на вземането.

Релевират се съображения, че по отношение на ищеца и неговия баща - А. Я.ов А. е осъществена репресия и насилствена асимилация от тоталитарния режим на Българската комунистическа партия. Излагат се подробни съображения за извършените спрямо баща му посегателства и задържания. Поддържа се да е задържан в лагера и затвора в с. Белене в периода от 05,03,1985г. до 09.05.1986г. и в с. Ружинци, обл. Видин в периода от 10,05,1986г. до 30.03.1988г. поради несъгласието с т.нар. „възродителен процес“, без срещу него да е била поставена присъда.

Излагат се доводи във връзка репресията спрямо ищеца и много други лица след 10,11,1989год. и промяна на режима на управление в страната да е образувано сл.д. №1/30,01,1991год. по описа на Прокуратурата на въоръжените сили, посоченото дело е преобразувано в сл.д.№780-II/1998год. по описа на ВОП София, впоследствие ДП II-048/1999год. по описа на ВОП София.

Излагат се доводи, че ищеца, наред с други потърпевши от възродителния процес са

подали обща жалба до главния прокурор на РБ чрез българското консулство в град Истанбул с рег. № 351/04,03,1996год. Последвали нови общи жалби от м. май 1996год., 01,04,1997год., 18,09,1997г. и др. Разследването по делото продължава повече от 30 години. Посочената продължителност се сочи да е извън границите на разумен срок, от което е претърпял неимуществени вреди-чувство за несправедливост разочарование, фрустрация и депресия, загуба на доверие в институциите. Посочено е, че А. Я.ов А. е починал на 23,12,1998год., като на основание чл. 74, ал. 2 от НПК правата му на пострадал по производството са преминали върху ищеца – негов наследник. Било издадено постановление от 31,05,2022год. за прекратяване на производството по делото, но не е влязло в сила.

Съобразно изложеното е заявено становище за основателност на исковата претенция. Претендира разноски.

Ответникът-Прокуратурата на Република България в указания законоустановен едномесечен срок по реда на чл.131 от ГПК излага становище за недопустимост и неоснователност на исковата претенция. Счита иска за недопустим, доколкото не е проведена задължителната административна процедура по чл. 8, ал.2 от ЗОДОВ. Навежда доводи, че ищеца не е легитимиран да претендира обезщетение за търпени от наследодателя му неимуществени вреди, с оглед разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗОДОВ, съгласно която обезщетение за неимуществени вреди се наследява само ако е било предявено пред съд от увредения, което в случая не е направено. Навежда доводи, че доколкото чл. 26 от ЗОДОВ е в сила от 15,12,2012год. и няма обратно действие, искът за вреди, настъпили преди тази дата е недопустим. Оспорва процесуалната легитимация на ищеца, който нямал качеството пострадал в досъдебното производство. Посочва, че твърдените неимуществени вреди не са настъпили от забавянето на делото, а от самия възродителен процес. Поддържа, че наказателното производство по ДП № 11-048/1999год. на ВОД – София се характеризира със сериозна фактическа и правна сложност, като продължителността му се дължи на дадени от съда указания, изискващи извършването на значителна по обем оперативно издирвателна дейност. Посочва, че за периодите, през които делото е било внасяно в съда Прокуратурата не следва да отговаря. Намира претендирания размер на обезщетение за неимуществени вреди за прекомерен и неотговарящ на принципа за справедливост. Оспорва началния момент на претендираната законна лихва.

Съобразно изложеното е заявено становище за отхвърляне на иска.

При така изложеното след като обсъди доказателствата по делото, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото и от ангажираните доказателства се установи наследодателят на ищеца да е бил жертва на т.нар.“възродителен процес“. Видно от Държавен вестник, бр.44/01,06,1990год. е взето решение на парламентарната комисия на Народното събрание от 15,01,06,03, и 30,03,1990год., с което е обявена политическа и гражданска реабилитация на неоснователно лишени от свобода и въдворени в Белене 517лица, във връзка с насилствена промяна на имената на една част от българските граждани, сред които и

наследодателя на ищеца с имена-А.Я.А.. Не е спорно, че лицето е идентично с А. Я.ов А.. Представено е и удостоверение за идентичност на лице с различни имена на Община Разград, с изх.№172/07,08,2013год., от което е видно името на А.Я.А. да е идентично с А. Я.ов А..

Не е спорно, че ищецът е син на пострадалото лице –удостоверение за раждане издаден въз основа на акт за раждане №455/26,04,1977год.

С решение №025/07,12,2020год. ОНА лицето Я.А.Я. са възстановени имената Я. А. Я., вписани по акт за раждане от 26,04,1977год., общ.Разград и на осн.чл.19а от ЗГР.

Със заповед №1-501/05,03,1985год. А.Я.А., е принудително установен в Белене за срок от 2 години, за това, че *„при провеждане на мероприятията по национално осъзнаване на турчееците се българи се е противопоставял на органите на властта като се е държал грубо и предизвикателно с длъжностните лица“*.

От заповед №1-501/19,03,1986год. на МВР за прилагане на превантивна мярка по чл.39, ал.1, т.1 от ЗНМ и въз основа на предложение на началника на окръжно управление на МВР Разград, А.Я.А., *„националист, след принудителното му заселване остава на остри националистически позиции, не възприема възродителния процес, очертава се като лидер“*, поради което му е наложена принудителна административна мярка принудително установяване в с.ружинци, обл.видин за срок от три години. Не се спори, че ПАМ е изпълнявана от 10,05,1986год./ видно и от телеграма от началника на МВР Видин от 24,03,1988год./стр.56/.

Със заповед №1-75/30,03,1988год. на МВР, на основание това, *„че наложената ПАМ е оказала положително въздействие върху А. , има добро поведение , направил е преоценка на досегашната си дейност, здравословното му състояние не е добро“*, е отменена превантивна административна мярка по чл.39, ал.1, т.1 от ЗАП.

Установява се по делото, че е образувано сл.д.№1/30,01,1991год. по описа на Прокуратурата на въоръжените сили срещу Т.Х.Ж. и о.з.ген. полк. Д.И.С., за престъпление по чл.162 от НК. В периода от 31,01,1991год. до 30,06,1992год. са привлечени като обвиняеми–Д.С., Т.Х.Ж., Г.И.А., П.Ш.М., П.П.К.. На Д.С. е повдигнато и ново обвинение за престъпление по чл.387, ал.2 от НК, от което са произлезли тежки вредни последици, като подбудители за същото престъпление са привлечени и Т.Ж. и Г.А..

На 20,07,1993год. във Върховния съд на Република България е внЕ. обвинителен акт срещу о.з.ген.полковник Д.С., Т. Ж. и Г. А. като по внЕ.ия обвинителен акт е образувано НОХД №1/1994год. по описа на ВС-Военна колегия. Делото е върнато за допълнително разследване с разпореждане поради допуснати съществени процесуални нарушения.

На 19,12,1997год. ОА отново е внЕ. във ВС и е образувано НОХД №01/1998год. по описа на ВКС.

На 28,04,1998год. делото отново е върнато за разследване и допуснати процесуални нарушения. Поради промени в подсъдността на 13,05,1998год. делото е изпратено на Софийска военно-окръжна прокуратура.

С постановление от 29,09,1998год. сл.д. №1/1991год. е преобразувано в сл.д.№780-II/1998год. по описа на ВОП София и частично прекратено по отношение на Т. Ж. за престъпление по чл.387, ал.2, вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1, вр.чл.20, ал.3 от НК и по отношение на Д.С. поради смъртта им настъпила в хода на делото, а с постановление от 06,04,1999год. делото е спряно поради наличие на свидетели в чужбина. След възобновяването му на 04,12,1999год. е преобразувано с № ДП II-048/1999год. по описа на ВОП София. Поддържа към настоящия момент делото да е все още висящо.

С постановление на ВОП София от 31,05,2022год. е прекратено наказателното производство по ДП 11-048/1999 по описа на ВОП София поради смъртта на Г. И. А.-единствения жив обвиняем по делото.

С определение от 20,06,2022год. по НЧД №2337/2022год. по описа на СГС, НО 9 състав е потвърдено прекратителното определение от 31,05,2022год.

С определение №1223/22,12,2022год. на САС, 6-ти наказателен състав е отменено определение от 20,06,2022го. По НЧД №2337/2022 по писа на СГС, НО, 9 състав, с което е потвърдено постановление на ВОП София от 31,05,2022год. и делото е върнато на Военно-окръжна прокуратура София за продължаване на процесуално следствените действия.

На съдът е служебно известно във връзка с друго гражданско производство, че с постановление на Военно-окръжна прокуратура-София от 17,08,2023год., е оставена без уважение молба от 16,08,2023год. на група лица, с искане за преквалифициране на деянието от чл.387, ал.2 от НК на обвинение по чл.417 или чл.418 от НК, като досъдебно производство № 11-048/1999 е в процедура по чл.227 от НПК-предявяване на разследването.

Към датата на приключване на съдебното дирене -13,02,2024год. няма данни наказателното производство да е приключило, поради което съдът приема към настоящия момент все още да е висящо.

По делото са събрани гласни доказателства, чрез показанията С. А. Ю. и С. Х.И., чиито показания съдът цени по реда на чл.172 от ГПК. Свидетелите сочат да имат преки впечатления от отражението на воденото наказателно производство спрямо ищеца.

При така изложената фактическа обстановка съда достига до следните правни изводи:

По допустимост:

Неоснователно е възражението за процесуална недопустимост на производството по чл.26 от ЗОДОВ, тъй като цитираната норма е приета през 2012год. В тази връзка съдът съобрази разясненията дадени с Решение № 210 от 15.06.2015 г. по гр. д. № 3053/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, а именно- искът за обезщетение за вреди от нарушено право на разглеждане и решаване на висящо дело в разумен срок по чл. 6, § 1 от К. е с правна квалификация чл. 26 ЗОДОВ и отговорността на държавата следва да се реализира по особения ред на ЗОДОВ, когато делото, по което е допуснато нарушението, е висящо към

датата на влизане в сила на Закона.

Неоснователно е възражението за недопустимост поради непроведена процедура по чл.8, ал.2 от ЗОДОВ. Същата е предпоставка за провеждане на съдебно дирене само по приключили производства каквото процесното ДП не е.

Неоснователно е възражението за недопустимост на производството, тъй като ищецът претендира обезщетение за неимуществени вреди търпени от наследодателя А. Я.ов А., който е починал преди завеждане на делото и на осн.чл.6, ал.1 от ЗОДОВ, съгласно който при смърт на увредения неговото право на обезщетение за имуществени вреди се наследява, а за неимуществени вреди - само ако е било предявено пред съд от увредения.

Легитимиран да предяви иск по чл.26 ЗОДОВ за вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок е страна в производството. В този смисъл и доколкото в настоящият случай процесното дело представлява наказателно производство в досъдебната си фаза, страни в производството са обвиняемото лице и пострадалото лице. Ищецът в настоящото производство е наследник по закон на А. Я.ов А. /баща/. По делото е приета като доказателство молба от ищеца от 08,10,2020г. до ВОП, с която на основание чл.75, ал.2 от НПК се заявява намерение за участие в делото като пострадал. В този смисъл и молба от 14,07,2021год. Съгласно чл.74, ал.2 НПК при смърт на пострадалия от престъплението правата му преминават върху неговите наследници. В този смисъл е и Решение №140/29.06.2022г. по гр.д.№3356/2021г. на ВКС, III г.о. Относно качеството пострадал на лицето следва да бъде съобразена практиката на ЕСПЧ относно съдържанието на понятието "жертва"- физическото или юридическо лице, което е пряко или косвено засегнато от твърдяното нарушение. Пряко пострадали са лицата засегнати от нарушението, а косвено пострадали са лица, лично засегнати от нарушение срещу друго лице, имащи валиден личен интерес от преустановяване на нарушението. Ако прекият пострадал е починал преди внасянето на жалбата и е заявено нарушение на Конвенцията, в частност разумно разглеждане на делото от наследник, Съдът може да признае легитимацията на близки на пострадалия да подадат жалба, ако правото, чието нарушаване се твърди, принадлежи към категорията на прехвърляемите права, и ако жалбоподателите демонстрират личен интерес от делото, например материален интерес, защита на личната или семейната репутация и др. Лицето, встъпило в правата на наследодателя си има качеството на "непряко пострадал" и е легитимирано да предяви претенцията за нарушение на чл.6 ЕКПЧ.

От значение е дали висящото наказателно производство е от значение за съдебната защита на гражданско право с титуляр жертвата от престъплението. В случая евентуалната присъда срещу преките причинители би имала значение за правото на ищеца да претендира и да получи, както морално удовлетворение, така и материално обезщетение от тези извършители. Възможността за предявяване на граждански иск е затруднена от липсата на развитие на наказателното производство. Освен това ищецът е придобил процесуално качество на пострадал в досъдебното производство по смисъла на глава осма от НПК, което е възникнало на основание чл.75, ал.3 от НПК с подадени от него молби по това

производство. Несъстоятелно е възражението на Прокуратурата на Република България, че ищецът не може да претендира обезщетение за неимуществени вреди, които се дължат на бащата/пострадал и не се наследяват. Съгласно чл.74, ал.2 от НПК при смърт на пострадалия от престъплението правата му преминават върху неговите наследници./Решение №140/29,06,2022год. по гр.д.№3356/2021год ВКС, 3 ГО/.

По основателност:

Съгласно нормата на чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията. Релевантните факти, обуславящи основателност на исковата претенция са свързани с установяване нарушение на правото на справедлив съдебен процес, една от гаранциите за което е решаване на правния спор или основателността на каквото и да е наказателно обвинение в разумен срок, от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Относно преценката дали е спазен разумен срок за разглеждане на делото, съдът изхожда от критериите заложили в чл. 2б, ал. 2 от ЗОДОВ като се взема предвид общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора. Необходим елемент от фактическия състав е установяване на сочените неимуществени вреди, причинна връзка с установеното нарушение за разглеждане на делото в разумен срок и размер на претендираното обезщетение.

По делото съдът приема ищецът да има качеството пострадал в наказателното производство на осн.чл.74, ал.2 от НК, като наследник на А. Я.ов А. -пострадал от престъпление, за което е образувано наказателно производство, а именно с пр.кв.чл.387, ал.2, вр.чл.20, ал.2, вр.чл.26 от НК, за което е повдигнато обвинение по сл.дело №1/1991година по описа на ПВС.

Съдът намира наказателното производство да се отличава с фактическа и правна сложност предвид многобройните деяния, съставляващи репресивни мерки спрямо огромен брой лица по време на т.нар. „възродителния процес“, както и предвид характера на престъплението, за което е повдигнато обвинението-длъжностни престъпления сочеши на злоупотреба с власт или служебно положение. Повдигнатото обвинение срещу обвиняемите е за отделни деяния, което предполага извършването на голям на брой следствени действия. Въпреки тези обстоятелства, настоящият състав намира да е налице нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията, което е в резултат на действията на органите на досъдебното производство. Не се установяват причини от обективно естество, които да наложат изключително дългата продължителност на делото. Общият период на продължителност на досъдебното производство към момента е 33 години един месец и 13 дни. Съдът взе предвид периода от 30,01,1991год. –датата на която е образувано следственото дело до датата на приключване

на съдебното дирене в настоящото производство-13,02,2024год. В досъдебното производство на няколко пъти са допуснати съществени процесуални нарушения при изготвяне на обвинителния акт, като не са положени достатъчно усилия по надлежното идентифициране на пострадали от престъплението лица, въпреки посочването на част от тях в обвинителния акт, което е довело до връщане на делото от съда за допълнително разследване.

Съдът намира за неоснователни доводите на ответника относно разумния срок за разглеждане на делото, предвид фактическата и правна сложност на същото. Съгласно решение от 10,05,2011 г. на ЕСПЧ по жалба №. 37346/05 Фингър срещу България, § 94 и § 95, е утвърден принцип държавите да организират съдебните си системи по такъв начин, че техните компетентни органи да могат да отговарят и на изискванията на Член 6, ал. 1 от Конвенцията, включително задължението да разглеждат делата в разумен срок (виж, наред с много други, Bottazzi, пар. 22, и Scordino (№ 1), пар. 183, и двете цитирани по-горе). Те са отговорни за закъсненията, настъпили по причина на съдебни или други органи (виж, като пример, Foley v. the United Kingdom, № 39197/98, §§ 38-39, 22 октомври 2002). Те също са отговорни за забавянето в представянето на становищата на назначените от съда експерти (виж Caruano v. Italy, 25 юни 1988, пар. 32, Серия А № 119 и Nibbio v. Italy, 26 февруари 1992 г., пар. 18, Серия А № 228 А). Държавата може по този начин да носи отговорност не само за закъснение при разглеждането на определен случай, но и при отказ да увеличи ресурсите в отговор на натрупването на дела или за структурни недостатъци в съдебната си система, които предизвикват закъснения (виж Zimmermann and Steiner v. Switzerland, 13 юли 1983, §§ 29-32, Серия А № 66; Guincho, цитирано по-горе, §§ 39-41; и P. v. Germany, 1 юли 1997, §§ 69-72, Доклади за съдебни решения 1997-IV). Справянето с проблема на неоснователно отлагане на съдебното производство може по този начин да изиска от държавата да предприеме редица законодателни, организационни, бюджетни и други мерки. В това отношение следва да се подчертае, че *„неразглеждането на конкретно дело в разумен срок не е непременно резултат на пропуски от страна на отделни съдии, прокурори или следователи. Така например, в някои случаи закъснения могат да настъпят от липсата на старание от страна на следователя, прокурора или съдията, отговарящ за конкретен случай (виж, като пример, B. v. Austria, цитирано по-горе, §§ 52-54 и Reinhardt and Slimane-Kaïd v. France, 31 март 1998, пар. 100, Доклади 1998-II), при други забавянията могат да бъдат резултат от неспособността на държавата да отпусне достатъчно средства на разположение на съдебната си система (виж, като пример, Zimmermann and Steiner, цитирано по-горе, §§ 30-32) или неспособността да разпределя делата по ефикасен начин (виж, като пример, Georgiadis v. Cyprus, № 50516/99, пар. 46, 14 май 2002)“*.

Спазването на гаранцията за разглеждане на делата в разумен срок е с цел съхраняване на доверието на обществеността в правораздавателната система и възмездяване чувството за справедливост на страните в процеса, както лицата по отношение на които е инициирано наказателно преследване, така и по отношение на пострадалите.

Съществен критерий за определяне разумната продължителност на делото е и

„Значение на делото за лицето“, което според практиката на ЕСПЧ не се преценява единствено, с оглед крайния резултат от производството, а често е свързана с предмета на делото. От значение за преценка продължителността на делото е и обстоятелството, дали страни в производството са равнопоставени субекти или държавни органи. В хипотезата на неразумно продължило наказателно производство отговорността на държавата произтича от това, че производството е иницирано от държавното обвинение, което разполага с достатъчен ресурс/процесуални средства, и компетентни лица/ да организира провеждането на наказателното преследване в разумен срок.

Предвид съобразяване на изложените по-горе критерии, съдът намира по делото да се установява нарушаване на правото на ищеца за разглеждане и решаване на наказателното производство в разумен срок. Никаква фактическа и правна сложност на делото не може да обоснове забавяне за период от 33 години, като на практика това забавяне е равнозначно на отказ от правосъдие от една страна предвид изтеклата давност за наказателно преследване по отношение на обвиняемите лица, от друга поради препятстване възможността на ищеца да се конституира в качеството на частен обвинител, граждански ищец във фазата на съдебното разглеждане на делото. Извод в тази насока се обосновава и предвид фактът делото да е висящо все още във фаза досъдебно производство. Връщането на органите на досъдебното производство е обусловено от допуснати съществени процесуални нарушения –не са идентифицирани лицата пострадали от престъплението, не са посочени конкретни нарушения, а това води до накърняване правата на обвиняемите да знаят в какво точно са обвинени и да осъществят правата си по НПК, а от друга страна осуетява възможността на пострадалиите/при липса на идентификация/ да се конституират като частни обвинители и граждански ищци. Прекратяването на досъдебното производство отново е отменено по причина допуснати съществени процесуални нарушения –непредявяване на разследването на пострадалиите лице.

По делото се установяват настъпили за ищеца неимуществени вреди. Според практиката на ЕСПЧ е налице силна, но оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството води до неимуществени вреди – така Решение на ЕСПЧ от 20,03,2006 г. по д. 1 Скордино срещу Италия. В конкретния случай, такива при ищеца несъмнено се установяват. Видно от събраните гласни доказателства ищеца бил ангажиран с хода на разследването, разочарован, защото очаквал справедливост, чрез търсене на отговорност от виновните лица.

Предвид изложеното, доколкото се установи наличие на законовите предпоставки за основателност на предявения иск, то същият следва да бъде уважен.

Обезщетението за неимуществени вреди се обуславя от всяка отделна фактическа обстановка, поради което съобразно общите правила на гражданското съдопроизводство, всяка от страните следва да докаже релевантните за спора факти. При ангажиране на доказателства за наличието на претърпени неимуществени вреди и на основание чл. 52 от ЗЗД, съдът следва да определи глобално размера на дължимото обезщетение по справедливост. В процесната хипотеза се претендира обезщетение за неимуществени вреди

в размер на 120000,00 лв.

При определяне на обезщетението за неимуществени вреди от нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съдът взе предвид вида на производството, качеството на ищеца по него /пострадал от престъпление/, поведението на компетентните органи във фазата на досъдебното производство, нарушеното чувство на справедливост на ищеца, загуба на вяра в институциите, възрастта на ищеца, което засилва чувството му на безсилие да дочака справедливо разглеждане на делото и поемане на отговорност, които са в състояние да усилят търпените негативни преживявания, изпитваното безпокойство и несигурност. Неоснователно е възражението на ответника, а по делото не се установяват и доказателства за поведение на ищеца допринесло за забавяне на производството. Ангажираните доказателства сочат на предлагано съдействие и интерес от приключване на делото видно от депозираните искания и оказано съдействие. Ето защо не е налице основание за приложение на чл.5 от ЗОДОВ. Предвид изложеното, съдът намира, че справедливият размер на обезщетение е 12000,00лв., в който размер следва да бъде уважена исковата претенция и отхвърлена за разликата до 120000,00лв. като неоснователна. В този смисъл съдът съобрази, че ищецът има качеството пострадало лице на осн.чл.74, ал.2 от НПК като наследник на А. Я.ов А., т.е. продължителността на НП касае моралната удовлетвореност да бъде потърсена отговорност от виновните лица. От друга страна наследодателят на ищеца в качеството на реабилитирано лице по смисъла на Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица е имал право на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, платимо съобразно чл.4 от закона, предвид което вредите от осъществената репресия са извън обхвата на настоящото производство. Същевременно при служебна проверка на делото съдът констатира, че и другите законни правоприемници на наследодателя са заявили искане за обезщетение, както следва: С. Ю./дъщеря/, по иск на която е присъдено обезщетение в размер на 12000лв. с реш на ВКС №140/29,06,2022год. по гр.д.№3356/2021год. 3 ГО, по иск на Ю.А./съпруга/ е уважен иск за обезщетение в размер на 15000лв. с решение по гр.д.№ 8410/2022год., по описа на СГС, 1-18 състав /не влязло в сила/, предявен и иск от Я. А. Я. по гр.д.№ 8803/2022год. по описа на СГС, 1-24 състав за сума в размер на 120000,00лв./висящо/. Макар и всеки от посочените лица да има самостоятелна активна процесуална и материално правна легитимация, този факт следва да бъде съобразен доколкото дължимото обезщетение следва да бъде определено глобално, а не за всеки наследник самостоятелно.

С оглед горните мотиви съдът намира определеното обезщетение да отговаря на принципа за справедливост съобразно чл.52 от ЗЗД.

С оглед основателност на исковата претенция основателно е и искането за присъждане на законна лихва от датата на исковата молба до изплащане на вземането.

Съдът намира, че върху определения размер на обезщетението за забава се дължи законна лихва от датата на исковата молба, но не и от 24,08,2019год., тъй като забавата на производството е елемент от фактическия състав обосноваващ основателност на исковата претенция и вземането за обезщетение възниква с постановяване на решението. Ето защо за

периода от 24,08,2019год. до 23,08,2022год. претенцията за лихва за забава е неоснователна.

По разноските:

Предвид изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да заплати на ищеца сума в размер на 10,00лв. - д.т. Адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска не се присъжда, тъй като по делото няма данни да е договорено и заплатено.

Мотивиран от изложеното Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес гр.София, бул."Витоша"№2 да заплати на Я. А. Я., с ЕГН *****, със съд.адрес гр.София, ул.***** **на осн.чл.26, ал.1 от ЗОДОВ** сума в размер на **12000,00лв.**, обезщетение за претърпени неимуществени вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване на сл.дело с №1/1991год., впоследствие преобразувано в сл.дело №780-II/1998год. по описа на ВОП София, а сега ДП №II-048/1999год. по описа на ВОП София в разумен срок, ведно със законната лихва от датата на исковата молба-24,08,2022год. до изплащане на вземането като **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция за сумата над 12000,00лв. до пълния предявен размер от 120000.00лв., както и за законна лихва от 24,08,2019год. до дата на исковата молба като неоснователна.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес гр.София, бул."Витоша"№2 да заплати на Я. А. Я., с ЕГН *****, със съд.адрес гр.София, ул.***** **на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ** сума в размер на **10,00лв.-разноски.**

ПРИСЪДЕНАТА сума да се изплати по посочена в ИМ банкова сметка IBAN *****, BIC:PRCBGSGF.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____